

Vanemuise
sümfooniaorkestri
hooaja avakontsert 2023

teatri peatoetaja

Vanemuise sümfooniaorkestri hooaja avakontsert

9. SEPTEMBRIL 2023 KELL 19 VIIMSI ARTIUMIS

SOLIST **MARCEL JOHANNES KITS (TŠELLO)**

DIRIGENT **RISTO JOOST**

PEAKOORMEISTER **ALEKSANDR BRAŽNIK**

KOORMEISTER **KRISTI JAGODIN**

VANEMUISE OOPERIKOOR JA SÜMFOONIAORKESTER

Kavas

Tõnu Kõrvits (*1969)

„Tota pulchra es, amica mea“ segakoorile ja sümfooniaorkestrile
(2020, Eesti esiettekanne)

Edward Elgar (1857–1934)

Tšellokontsert e-moll, op. 85 (1919)

I. Adagio – Moderato

II. Lento – Allegro molto

III. Adagio

IV. Allegro – Moderato – Allegro, ma non-troppo – Poco più lento – Adagio

VAHEAEG

Gustav Holst (1874–1934) / seadnud **Tauno Aints** (*1975)

Orkestrisüit „Planeetid“ op. 32 (1917/2023)

I. „Marss, sõjatooja“

II. „Veenus, rahutooja“

III. „Merkuur, tiivuline sõnumitooja“

IV. „Jupiter, lõbutooja“

V. „Saturn, vanadusetooja“

VI. „Uraan, võlur“

VII. „Neptuun, müstik“

Tõnu Kõrvitsast on kujunenud üks mängitumaid eesti heliloojaid. Tema poeetiline ja nägemuslik muusika viib kuulaja hüpnootilistele rännakutele looduse ja rahvapärismuse, inimhinge ja alateadvuse maastikele. Romantiline tundepagas on tema loomingus leidnud aastatega aina peenema ja tehniliselt mitmekesisema väljenduse – helikeelde on lisandunud üha rikkamaid harmoonia- ja tämbrivärve ning keerukamaid fakteure.

Lõpetanud 1987. aastal Tallinna Muusikakeskkooli muusikateooria alal Alo Põldmäe käe all, läbis ta Eesti Muusikaakadeemias bakalaureuseõppe Raimo Kangro kompositsiooniklassis (1994) ja õppis magistrantuuris prof Jaan Räätsa juhendamisel. Alates 2001. aastast õpetab ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias kompositsiooni ja orkestratsiooni.

Kõrvitsa mitmepalgeline looming hõlmab kõiki traditsioonilisi muusikažanre alates orkestriteostest, instrumentaalansamblistest ja teostest soolopillidele kuni koorimuusika, soololaulude, ooperite ja filmimuusikani. Ta on tuntud ka kui meisterlik popmuusika arranžeerija ja orkestreerija.

„**Tota pulchra es, amica mea**“ on 2020. aastal valminud teos segakoorile ja sümfooniaorkestrile, mille tellis autorilt Risto Joosti eestvedamisel Mitteldeutscher Rundfunk (Kesk-Saksamaa Ringhääling). 2020. aasta augustiks planeeritud esiettekanne lükkus koroonapandeemia tõttu kaks aastat edasi ning leidis aset 2022. aasta sügisel: 1. oktoobril Suhli Kongressikeskuses ja päev hiljem Leipzigi Gewandhausis, esitajateks MDR raadiokoor ja sümfooniaorkester Anja Bihlmaieri dirigeerimisel. Käesoleval Vanemuise sümfooniaorkestri hooaja avakontserdil jõuab oopus esmakordselt eesti publikuni. Teose aluseks on Ülemlaulu (4:7–8) tekst, mis helilooja arvates on üks kaunimaid armastuse väljendusi, tõeline hümn armastusele.

***Tota pulchra es, amica mea,
et macula non est in te;
veni de Libano,
veni, coronaberis de capite Amana,
de vertice Sanir et Hermon
de cubilius leonum,
de montibus pardorum.***

***Üleni ilus oled sina, mu kullake,
ei puudu sul vähematki!
Tule Liibanonilt, mu mõrsja,
tule Liibanonilt siia!
Astu alla Amana tipust,
lõvide koobastest,
pantrite mägedelt!***

Tõlkinud Vello Salo

Inglise rahvusliku koolkonna esindaja **Edward Elgar** on tähelepanuväärseim figuur briti muusikas pärast Henry Purcelli surma (1695). Komponistina oli ta suures osas iseõppija ega läbinud kunagi ühtki konservatooriumi. Tema loominguline avanemine toimus alles 40ndates eluaastates; kuni selle ajani teenis ta elatist muusikaõpetaja ning viiuldajana. Olulist mõju heliloojaks kujunemise teel avaldas talle Alice Roberts, kellega ta abiellus 1889. aastal. Abikaasa usk Elgari andesse inspireeris tema kõige suuremaid loomingulisi saavutusi, millest esimene – „Enigma-variatsioonid“ *op.* 36 (1899) – tõstis provintsimuusikust Elgari rahvusvaheliselt tunnustatud heliloojaks. Sellest alguse saanud loominguline kõrgeaeg jätkus 20 aastat, millele pani punkti autori viimane suurteos – **Tšellokontsert e-moll op. 85**. Ta alustas kontserdi visandamisega 1918. aasta märtsis, kui viibis haiglas mandlilõikusel. Ärganud narkoosist, palus Elgar paberit ja pliiatsit ning pani kirja esimese osa peateema. Põhitöö teosega jäi siiski järgmise aasta suvesse, jõudes lõpule augustikuus.

Esimese maailmasõja lõppedes oli Elgari maailm kokku varisemas: ta nägi oma armastatud Edwardi ajastu Inglismaa hääbumist ning vaatas valuga pealt, kuidas ta kopsuvähki põdev abikaasa pikkamisi nõrgemaks jääb. Alice Elgar oli mehe kõrval veel Tšellokontserdi esiettekandel 1919. aasta oktoobris, surses järgmise aasta aprillis. Ühes temaga kustus ka Elgari loominguline ind ja säde. „Olen nüüd üksildane, ei näe muusikat enam endisel moel ega usu, et lõpetan veel mõne uue teose – visandeid küll teen, ent puudub ajend midagi lõpule viia; mul puuduvad igasugused ambitsioonid,“ kirjutas Elgar mõned kuud pärast abikaasa lahkumist. Ta tegi järgnevate aastate jooksul vaid mõned transkriptsioonid ja väiksemad palad, ent jättis lõpetamata poolelioleva ooperi („The Spanish Lady“), klaverikontserdi ja 3. sümfoonia. Pealegi paistis tema looming uute muusikaliste tuulte hoovuses anakronistlik – autori 70. juubelikontsert Queen's Hallis meelitas kohale vaid pool saalitäit publikut.

Elgari luigelauluks jäänud Tšellokontserdist kumavad vastu helilooja läbielamused, meeletused ja purunenud illusioonid ning mõtted surmast ja surelikkusest. Kuigi ta ehk ei planeerinud seda oma hüvastijätuavaldusena, on teos justkui nostalgiline tagasivaade, olles läbi imbinud romantismist, mille aeg oli selleks ajaks ümber saanud. Tegu pole tavapärase virtuooskontserdiga, kus on luubi all solisti hiilgavate mänguuskuste esitlemine ning tšellisti saatev orkester

on faktuurilt läbipaistev ja delikaatne. Kontsert koosneb neljast osast, kusjuures kaks esimest ja kaks viimast osa esitatakse pausideta, jättes seega mulje kaheosalisest ülesehitusest.

Tšellokontserdi esiettekanne 1919. aasta oktoobris leidis aset Londoni Sümfooniaorkestri esimese sõjajärgse hooaja avakontserdi raames Queen's Hallis autori käe all, solistiks Felix Salmond. Kuna enamiku orkestri prooviajast oli hõivanud Albert Coates, kes juhatas ülejäänud kava, kannatas Elgari teos ebapiisava ettevalmistuse tõttu. Ernest Newman märkis briti ajalehes *The Observer*: „Orkester oli sageli peaaegu et kuuldamatu ja kui teda kuulda oligi, siis segaselt. Keegi ei saanud aimu, mida helilooja oli kavatsenud!“ Elgar tunnistas hiljem, et oleks soovinud teose kavast üldse välja jätta, kui Salmond poleks teinud oma osaga nii põhjalikku ettevalmistustööd. Kaua aega ei võtnud publik Elgari kontserti omaks, kuni sellele andis uue hingamise 1965. aastal ilmunud plaat (Angel Records) solist Jacqueline du Pré, Londoni Sümfooniaorkestri ja dirigent *Sir* John Barbirolli esituses. Elgar pühendas teose oma sõpradele *Sir* Sidney ja *Lady* Frances Colvinile.

Edward Elgarist paar aastakümnet noorem kaasmaalane **Gustav Holst** oli oma põlvkonna üks originaalsemaid heliloojaid, kes ammutas mõjutusi nii inglise rahvalaulust kui ka hinduistlikust filosoofiast. Õppinud Londoni Kuninglikus Muusikakolledžis trombooni ja kompositsiooni, tegutses ta muusikukarjääri algul orkestrandina, seejärel aga pedagoogina, olles kõige pikemalt ametis muusikaõpetajana Püha Pauluse tütarlastekoolis Londoni lähistel.

Holsti on kirjeldatud kui tagasihoidliku loomuga inimest. 40. eluaastatesse jõudnuna oli ta pälvinud maine kohaliku tähtsusega heliloojana, kelle loominguline pagas sisaldas peamiselt kooriteoseid, ent ka orkestri-, lava- ja kammeroopuseid. Uue ja mõjusa impulsi leidis Holst 1913. aastal Hispaania ringreisil viibides, kus üks tema kaasreisijaid tutvustas talle astroloogiat. Heliloojat paelus selle juures idee, kuidas iga planeet heidab mõjukiiri maale ja inimkonnale ning asus komponeerima mastaapset **orkestrisüiti „Planeedid“**, mis kujutaks meie päikesesüsteemi seitsme planeedi iseloomu (välja jäi Maa kui teiste planeetide mõjude fookus ning Pluuto, mida polnud toleaks ajaks veel avastatud – see avastati 1930. aastal). Autori sõnul

pole tegu programmilise muusikaga, samuti puuduvad seosed antiikmütoloogia samanimeliste jumalustega. Ainsaks juhtlõngaks muusika kohta leidis ta olevat piisavad palade alapealkirjad. Süidi avab „**Marss, sõjatooja**“, mis valmis vahetult enne I maailmasõja puhkemist, justkui oleks Holst osanud seda konflikti ette näha. Teadaolevalt soovis helilooja, et selles osas „tuleks esile sõja rumalus“. „Kui Marsi ebakõla on möödus, taastab Veenus rahu ja harmoonia“, täheldab Noel Tyl oma raamatus „Astroloogia põhimõtted ja praktikad“ – sellist kontrasti pakub ka Holsti „**Veenus, rahutooja**“. Järgnev osa, „**Merkuur, tiivuline sõnumitooja**“, astub kuulaja ette virtuoosses skertsos. Tantsuline on ka „**Jupiter, lõbutooja**“, mis kannab mõjutusi inglise rahvamuusikast. „**Saturn, vanadusetooja**“ oli autori lemmikosa – muusika algab siin inimelu alguse rahutu kujutamise ja jõuab rahuliku küpsuseni. „Saturn ei too mitte ainult füüsilist lagunemist, vaid ka visiooni küllastumisest,“ märkis Holst. Astroloog Alan Leo, kelle raamatut „What is a Horoscope and How is it Cast?“ Holst hoolega tudeeris, on välja toonud, et Uraani mõju all käituvad inimesed ekstsentriliselt ja kummaliselt ning just neid omadusi rõhutab ka süidi kuues osa „**Uraan, võlur**“. Mitmed kriitikud on võrrelnud seda Paul Dukas' populaarse orkestriteosega „Võluri õpilane“ (1897). Süidi lõpetab salapärane „**Neptuun, müstik**“, milles autor toob sisse naiskoori – esiettekandel laulsid seal kaasa tema enda õpilased.

Holstil kulus „Planeetide“ kirjutamiseks peaaegu neli aastat (1913–1917) ja möödus veel kolm, kuni tervikteos jõudis avaliku esiettekandeni 15. novembril 1920 Albert Coatesi juhatusel Londonis. Teos sai kiiresti ülipopulaarseks ning tagasihoidlik autor saavutas kuulsuse, mida ta õigupoolest polnud otsinudki. Lisaks originaalsele ideele tuleks „Planeetide“ puhul esile tuua suurepärase orkestrikäsitus, mida autor endise pillimängijana oli n-õ seestpoolt tundma õppinud, olles lisaks põhjalikult uurinud Berlioz'i traktaati orkestreerimisest ning võtnud muuhulgas eeskujuks Stravinskist. Holst kasutab teoses suurt sümfooniaorkestrit neljakordse puhkpillide koosseisuga (teose tööpealkiri oli algul „Seitse pala suurele orkestrile“). Käesoleval kontserdil kõlab seade väiksemale koosseisule, mille on teinud Vanemuise Sümfooniaorkestri tellimisel **Tauno Aints** (*1975) – Eesti muusikamaastikul aktiivselt tegutsev, loominguiliselt mitmekülgne ja eriti muusikateatri vallas kõrgelt hinnatud helilooja ning arranžeerija.

Evelin Kõrvits

Marcel Johannes Kits on üks oma põlvkonna lootustandvamaid noori tšelliste. Eesti publikule sai ta tuntuks 2013. aastal kui ETV telekonkursi „Klassikatähed“ esimene võitja. 2022. aasta kevadel pälvis Kits kuninganna Elisabethi konkursil Belgias III preemia. Järgnesid kontserdireisid, mille raames soleeris Belgia Rahvusorkestri ees (dirigent Eivind Aadland) ja Lõuna-Koreas Eesti Festivaliorkestriga (dirigent Paavo Järvi). Samuti astus Kits üles ERSO-ga (dirigent Antoni Wit) ja orkestriga Klaaspärlimäng Sinfonietta (dirigent Neeme Järvi). 2023. aastal pälvis Kits Eesti Rahvusringhäälingu aasta muusiku tiitli. 2023 oktoobris teeb Kits oma USA debüüdi, andes kontserdi Carnegie Hallis New Yorgis.

Kits on soleerinud arvukate orkestrite ees, nende hulgas Brüsseli Filharmoonikud, ERSO, Läti Rahvuslik Sümfooniaorkester, Leedu Riiklik Sümfooniaorkester, Peterburi Sümfooniaorkester, Jeruusalemma Sümfooniaorkester, Kymi Sinfonietta, Orchestre Royal de Chambre de Wallonie, Tallinna Kammerorkester, Moskva Riiklik Kammerorkester, Novosibirski Kammerorkester, Müncheni Kammerorkester, Württembergi Filharmoonia Sümfooniaorkester, George Enescu Filharmoonia orkester, Iisraeli sümfooniaorkester Rishon LeZion ja Orchestra Ensemble Kanazawa. Ta on teinud koostööd dirigentidega nagu Stéphane Denève, Antoni Wit, Vahan Mardirossian, Vassili Sinaiski, Olari Elts, Andres Mustonen, Risto Joost, Gintaras Rinkevičius, Tõnu Kaljuste, Arvo Volmer jpt. Kammermuusikuna seob teda tihe koostöö pianist Sten Heinojaga. Lisaks kuulub ta koos Robert Traksmanni ja Rasmus Andreas Raidega klaveritrio Trio '95 koosseisu.

Marcel Johannes Kits alustas tšelloõpinguid viieaastasena, õppides Tallinna Muusikakeskkoolis nii Laine Leichteriga kui Mart Laasi käe all. 2014. aastal alustas õpinguid Saksamaal Trossingeni Muusikaülikoolis prof. Francis Goutoni juhendamisel, alates 2018. aastast täiendab ta end Berliini Kunstiülikoolis prof. Jens Peter Maintzi tšelloklassis.

Kits mängib Francesco Ruggeri 1674. aastal Cremonas valmistatud tšellol ning kasutab Prantsuse meistri Victor Fétique'i umbes 1900. aastal valmistatud poognat. Nii pilli kui poogna on tema kasutusse andnud Saksa fond Deutsche Stiftung Musikleben.

Risto Joost on alates 2020. aasta sügisest Vanemuise teatri muusikajuht ja peadirigent, 2009. aastast Rahvusoper Estonia koosseisuline dirigent. Ta on juhatanud mitmeid rahvusvaheliselt tunnustatud orkestreid nagu Bergeni Filharmoonikud, Veneetsia Teatro La Fenice orkestrit, Peterburi Maria Teatri orkestrit, Sevilla Kuninglikku Sümfooniaorkestrit jt. Eestis olnud Tallinna Kammerorkestri peadirigent (2013–2019), juhatanud Eesti Riiklikku Sümfooniaorkestrit ja teisi. Samuti on Joost seisnud dirigendina mitmete kõrgelt hinnatud kooride ees: Madalmaade Kammerkoor (peadirigent 2011–2015), Leipzigi MDR Raadiokoor (kunstiline juht 2015–2019), Rootsi Raadio koor, Ars Nova Copenhagen jt. Vanemuise muusikajuhi ja peadirigendina on Joost algatanud koostöö Heino Elleri Muusikakooliga iga-aastase kontserdi „Tulevikumuusikud“ näol. Samuti on Joost publiku ette toonud ooperilavastusi nii maailmaklassika kui kodumaiste algupärandite seast, nende hulgas Mozarti „Don Giovanni“ (2021), Wagneri „Tristan ja Isolde“ (2022), Varrese „Põrgupõhja uus Vanapagan“ (2022), Kaumanni „Kaubamaja“ (2022) ja Tambergi „Cyrano de Bergerac“ (2023). Eesti Rahvusringhäälingu muusikatoimetajad valisid Joosti aasta muusikuks 2018 kõrgete väärtuste kandmise ja edasiandmise eest muusikas. 2006 ja 2016 pälvis Eesti Muusikanõukogu helikunsti sihtkapitali aastapreemia, 2011 Vabariigi Presidendi Kultuurirahastu noore kultuuritegelase preemia ning 2022 Eesti Teatriauhindade muusikaauhinna. Hooajast 2024/2025 alustab Joost ühtlasi tööd Saksamaal Württembergi Kammerorkestri peadirigendina.

Vanemuise sümfooniaorkestri lugu

Vanemuise muusikateatril oleks aluse August Wiera, kes oli Vanemuise asjaarmastajalikul perioodil teatrijuht (1878–1903). Wiera osa eesti lavamuusika arengus on silmapaistvam, kui võiks iseõppijalt eeldada. Tema eestvedamisel esietendus aastal 1883 Vanemuises Pius Alexander Wolffi draama „Preciosa“, millele Carl Maria von Weber oli kirjutanud ooperliku avamängu ja rea muusikanumbreid. Seda sündmust ongi hakatud pidama nii Vanemuise ja ka eesti muusikateatri sünnipäevaks. Tänu Wiera muusikaarmastusele jõudsid Vanemuise lavale nii operetid kui ka laulmängud. 1899. aastal jõudis Vanemuise lavale ka esimene ooper – Étienne Méhuli „Joosep Egiptuses“.

Kui Vanemuisest 1906. aastal professionaalne teater sai, keelas teatri vastne juht Karl Menning asjaarmastajalikul tasemel tehtud muusikalavastused ära. Tartu orkestri- ja kontserdielu edendamisel on aga suuri teeneid Aleksander Lättel, kes 1900. aastal asutas siin Eesti esimese sümfooniaorkestri. Pärast Lätte tagasitõmbumist jätkas tema tööd dirigent Samuel Lindpere, kelle eestvedamisel asutati 1908. aastal Vanemuise sümfooniaorkester, esimene kontsert toimus 7. mail. Orkester esines teatrihooaegade suvisel vaheajal aiakontsertide nime all. Kavades oli esikohal klassikaline muusika.

Veelgi suurem tõus Tartu kontserdielus sai alguse 1911. aastal koos Juhan Aaviku tulekuga Vanemuise orkestri dirigendiks. Kavas olid maailma sümfoonilise muusika tippteosed. Näiteks 1912. aasta suvel kanti ette kõik Beethoveni sümfooniad (välja arvatud üheksas) ning 1915. aastal oli orkester esinenud tervelt 95 korda. Pikka aega juhatas Vanemuise sümfooniaorkestrit Juhan Simm (peadirigent 1914–1916 ja dirigent aastatel 1916–1941). 1935. aastal sai Vanemuise teatri muusikajuhiks Eduard Tubin, kes juurutas igakuise talviste sümfooniakontsertide tava. Tänu Baltimaade ühele rikkalikumale noodikogule kujunes repertuaar erakordselt laiahaardeliseks.

Pärast II maailmasõda, kui Vanemuise maja oli hävinud, suur noodikogu tuhaks põlenud ning paljud vanemuislased Eestist lahkunud (sh dirigent Tubin), seisis Vanemuise orkestri ees Jaan Hargel (1944–1966), Raivo Kursk (1943–1949), Aleksei Dolgušin (peadirigent aastatel 1945–1951) ja Aadu Regi (1945–1951). Orkester koosnes sel perioodil väga erineva ettevalmistusega muusikutest, ent sellest hoolimata on ajalukku läinud muusikaliselt väga õnnestunud lavastusi.

1960.–1970. aastad olid õnnelikud Vanemuise teatrile tervikuna. Kaarel Irdi juhitud Vanemuine sai tuntuks terves Nõukogude Liidus, külalisesinemisi toimus palju ka välismaal. Teatri repertuaaris oli rohkelt eesti algupärandeid, Kaarel Irdi tõi muuhulgas lavale terve rea Vanemuise tellimusel valminud ning teatrilukku läinud Veljo Tormise teoseid: „Luigeland“ (1966), „Meestelaulud“ (1966), „Külavahelaulud“ (1972) ja „Naistelaulud“ (1977). Muusikatrupid ja orkestris täienes solistide koosseis, kriitika oli kiitev nii Eestis kui ka gastrollidel. Peadirigendina seisis Vanemuise orkestri ees sel perioodil Erich Kõlar (Vanemuises 1952–1999, peadirigent aastatel 1957–1980 ja 1981–1984). Dirigentidena olid pikka aega ametis Valdeko Viru (1969–1991) ja Endel Nõgene (1974–1980 dirigent, 1980–1981 peadirigent, 1987–1999 peadirigent ja muusikajuht).

Uue aastatuhande algul vahetusid peadirigendid tihti: aastatel 1999–2004 juhtis orkestri tööd Mihkel Kütson, 2004–2006 Hendrik Vestmann, 2006–2007 Toomas Vavilov, aastatel 2008–2011 taas Mihkel Kütson. 1993–2015 töötas Vanemuises dirigendina Lauri Sirp. 2011–2020 oli teatri peadirigent Paul Mägi, kelle initsiatiivil salvestas orkester teatritöö kõrvalt mitmeid sümfoonilisi teoseid, mis anti välja CD-plaatidena. Alates 2014. aastast töötavad teatris dirigentidena Martin Sildos ja Taavi Kull. 2020. aasta sügisest on teatri muusikajuht ja peadirigent Risto Joost.

Kasutatud kirjandus: „Vanemuise muusikateater aegade peeglis. 150 valitud lavastust.“ Koostanud Virge Joamets. Tartu: Vanemuine, 2020.

Vanemuse sümfooniaorkestri koosseis

Muusikajuht ja peadirigent Risto Joost

Orkestri kontsertmeister Kristel Eeroja-Põldoja

I viiul Liam Keneally*, Andri Annus**, Susann-Elisabeth Kisla**, Laura Kuusma, Eva Aarnis, Eeva-Maria Laas, Toomas Hendrik Ellervee, Darja Smirnova, Anne Vellomäe

II viiul Anna Samsonova*, Vlad Câmpean**, Sirli Laanesaar, Amanda Rūta Vieško, Žanna Toptši, Hille Niilisk-Rees, Juan José Restrepo Duarte, Triinu Raudver

Viola Kadri Rehema*, Svetlana Nukka**, Hanno-Mait Maadra, Ance Lipste, Daria Motovilova, Tiina Enniko

Tšello Lauri Sõõro*, Camillo Cabassi**, Heli Ilumets, Olga Raudonen, Eliza Petrenko, Ernests Cīrulis

Kontrabass Linda Viller*, Hanna-Ingrid Nurm*, Aivar Eimra**, Jaanus Roosileht

Harf Kai Visnapuu

Orel Margus Riimaa

Flööt Kerstin Laanemets*, Heili Mägi, Ann Õun

Oboe Anna Šulitšenko*, Anastasiia Cherniak**, Maimu Kaarde

Klarnet Margus Vahemets*, Tõnu Kalm**, Heimo Hodanjonok

Fagott Kulvo Tamra*, Johanna Tuvi**, Rene Sepalaan

Metsasarv Kreete Jacob*, Kristiina Luik, Nikita Matsuk, Marie Jaksman

Trompet Priit Rusalepp*, Marti Suvi**, Karl Vakker

Tromboon Kait Tiitso*, Laura Muceniece**, Aivo Koddanipork

Tuuba Artur Jonatan Saumets

Löökpillid Adam Jeffrey*, Alessandro Beco**, Ilmar Varjun, Gertrud Leopard

Muusikaosakonna lavameistrid Kalev Helmoja, Erik Ivar Haav

* orkestri pillirühma kontsertmeister

** orkestri pillirühma abikontsertmeister

Vanemuise ooperikoori koosseis

Peakoormeister Aleksandr Bražnik

Koormeister Kristi Jagodin

Sopranid Merle Aunpuu, Kaja Ilmjärv, Helen Nõmm, Luule Veziko, Helen Hansberg, Grete Oolberg, Silja Lani, Marika Villemson, Elin Kaiv, Siiri Koodres, Diana Silova

Aldid Katrin Kapinus, Eve Kivisaar, Kristel Oja, Inge Õunapuu, Lembi-Liis Ebre

Tenorid Rainer Aarsalu, Edgar Mikkel, Oliver Timmusk, Tarmo Teekivi, Ivar Saks, Aleksander Lumi, Hisatoshi Nezu

Bassid Egon Laanesoo, Alo Kurvits, Artur Nagel, Risto Orav, Elmar Pool, Uku-Markus Simmermann, Ruudo Vaher, Kristjan Häggblom

Kanname elamusi

Kõige mõnusam aeg ootab

 TALLINK

MARTELL
COGNAC
FONDÉE EN 1715

TÄHELEPANU! TEGEMIST ON ALKOHOLIGA.
ALKOHOL VÕIB KAHJUSTADA TEIE TERVIST.

ELAMUSTEKS LOODUD

TOYOTA COROLLA CROSS

Teatrielamuste toetaja
amservauto.ee

AMSERV
TOYOTA ON MEIE HING

Hölm
RESTORAN

MAITSEELAMUSI TÄIS ÕHTU TARTU SÜDALINNAS
ÜLIKOOI 14 // WWW.HÖLM.EE

MICHELIN
2022

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.

Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAEEX /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEEX

Märksõna: VANEMUISE FOND

Suur aitäh teile Vanemuise fondi poolt:

Olga Aasav, Andrus Ansip, Mart Avarmaa, Alar Kroodo, Kalev Kase, Mati Kermas, Eero Timmermann,
Tartu linn, Vanemuise advendikontserdil annetajad

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Koostööpartner

Suvekontserdi peatoetaja

Autopartner

Ametlik hotellipartner

KULTUURIMINISTEERIUM

vanemuine.ee